

CSALÁD — élő szentély

1

*A schönstatti
családok útja*

P. Beller Tilmann

A SCHÖNSTATTI CSALÁDOK ÚTJA
CSALÁD – ÉLŐ SZENTÉLY 1.

P. Beller Tilmann

**A SCHÖNSTATTI
CSALÁDOK ÚTJA**
CSALÁD – ÉLŐ SZENTÉLY 1.

Családkadémia
Óbudavár, 1998

A könyv eredeti címe:
Der Weg der Schönstatt-Familien
Nr. 1. der Serie: Familie – lebendiges Heiligtum
Sekretariat der Schönstatt-Familienliga,
Vallendar, 1992

Fordította: Dr. Várnagy Péterné Hámori Zita

Kiadja: Családkadémia–Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14., tel./fax: 87/479-008
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre
Nyomás: VE-Grafo nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Kövi Kolos

Tartalom

Előszó	7
Az öröm	9
Nagynak látjuk egymást	10
És az Úr közel van	12
A beszélgetés	16
A beszélgetés, a hallgatás	19
Isten egymásnak szánt minket	19
Isten életünk középpontjában	21
Teljesen odaajándékozzuk magunkat egymásnak	23
Nem magunkat keressük — gyermekeinknek élünk	25
Megbocsátunk egymásnak	26
Az elmélyülés útjai	29
Példaképünk a Názáreti Szent Család	31
Házasságunk eszménye	32
Együtt élünk az egyházi évvel	35
Megünnepeljük az ünnepelni valót	38
Együtt imádkozzuk a napi imákat	38
Az esti hálaadás	39
Még egy pillantás háziszentélyünkre	39

Előszó

A család az öröm egyik forrása. Emberek, akik egymás számára vannak jelen, együtt élnek. Egy-
másra hagyatkozhatnak. Megpróbálnak a másiknak
örömet szerezni. A család elkíséri az embert élete
kezdetétől míg felnőtt, és maga is önálló családot
alapít. A házastársak, a szülők, a férj és a feleség
számára a család a hazát jelenti egészen a halálig.
Jó tudni, hogy hova tartozunk. Jó tudni, kihez tarto-
zunk. Jó tudni, kié vagyunk.

A Schönstatti Családmozgalom egyre nagyobb
figyelemre tesz szert. Ez a kis füzet arra hivatott,
hogy rávezesse a házastársakat arra az útra, ame-
lyen gyermekeikkel együtt járhatják a schönstatti
kegyelmi anyja iskoláját.

A Schönstatti Családmozgalom a Szűzanya kez-
deményezésének tekinti magát korunkban. Ebben
az írásban ismertetni fogjuk, hogyan tudja a Szűz-
anya a családok nagy nevelőjeként megváltoztatni a
házaspárok életét. Felfedezzük, hogy a vele való
összetartozás formálni tudja hétköznapijainkat úgy,
hogy egyszerűen szebb legyen.

A Schönstatti Családmozgalom az egész világon
elterjedt. Lelkiségét megosztja a Schönstatti Moz-
galom többi közösségével. Tényleges formáját és
lelkiségét az alapítónak, Kentenich József atyának
köszönheti.

Néhány évvel ezelőtt történt. Egy család, aki
részt vett schönstatti családnapiakon, a következő

évben ezt mondta: „Egy évig megpróbáltunk úgy élni, ahogy a családnapokon hallottuk. Azt tapasztaltuk, hogy lehet úgy élni, és hogy ez örömet okoz. Mi schönstatti családdá szeretnénk válni. Az előttünk álló írás elsősorban nem információkat szeretne egymás után felsorolni, hanem bevezetni minket a schönstatti családok életébe. Ez az élet egymás iránti örömmel kezdődik. Beszélgetésben érlelődik. Növekedik a nehézségek legyőzésében és a közös családi élet alakulásában. Gyümölcsözni fog a többi ember szolgálatában, az emberi közösségben, és nem utolsósorban az egyházban.

Ezt a kis írást az osztrák és a magyar schönstatti családoknak ajánlom. Ők az életükkel határozták meg ennek az írásnak a tartalmát. Ezt a kis füzetet a Schönstatti Mozgalom alapítójának, Kentenich József atyának és az ő nagy fiának, Tick János atyának a kezébe adom. Kísérjék ezen sorok útját az égből.

P. Beller Tillmann

Az öröm

A boldogság utáni vágy az ember szívébe íródott. Mi, emberek, úton vagyunk. Arra várunk, hogy valami szépet élhessünk át, azért alkotunk, hogy boldogok legyünk. Ha elérjük a várva vártat, örömben lesz részünk. Ilyennek teremtett minket az Úr. Olyannak teremtett, mert mi egyszer nála boldogok leszünk. Pontosabban: mert egyszer általa és benne boldogok lehetünk. Ez az utolsó boldogság, melyet nekünk szánt, képmásra talál ott, ahol találunk egy embert, akinek mi sokat jelentünk, és aki számunkra is sokat jelent. Ez egy kicsit olyan, mint a mennyország. Természetesen a földön nem valósulhat meg a mennyek országa, de létezik csírájában kiindulásként és kezdetként ez a mennyország. Már most létezik örök, végérvényű öröm az emberekkel való találkozásban.

Ha az emberek azt mondják egymásnak: „Egészen a tiéd vagyok, szeretlek, és ez örökérvényű”, és ha ők a szerelmüket a házasság szövetségében egész életükre meg is pecsételik, akkor az emberi lét új formája jön létre. Ez az öröm embere, az ember, aki megpihenhet — már amennyire ez ezen a világon lehetséges — a házastárs drága jóságában, akit talált magának. Ez a gyakorlatban azt jelenti: átgondoljuk, hol találtunk egymásra. Emlékezünk szerelmünk kezdeti korszakára. Arra gondolunk, hogyan is fedeztük fel egymást. Ezt megbeszéljük egymással. Hogy is volt az hajdanán?

Nagynak látjuk egymást

Az ember az eredeti bűn által romlott. Természe sérült, fogyatékos. Ezt sokféle módon megfigyelhetjük, de itt most csak egyet emelünk ki ezek közül: Az eredeti bűn által az emberiség hajlik afelelé, hogy bizonyos negatív dolgokban örömét lelje. Az ember örül mások hibáinak, a sajátjait pedig önsajnálattal és édes keserűséggel kezeli.

Más az az ember, aki tudatában van Isten szeretetének. Az Erzsébettel való találkozáskor a Szűzanya örömeiket dalol, olyan emberét, akinek öröme önmagából fakad: „Mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az Ő neve. — Mostantól boldognak hirdet minden nemzedék.” (Lk 1,49.48)

Alapítónk, Kentenich atya iskolájában megtanultuk, hogy magunkat is és másokat is nagynak lássunk. Vannak aranyásók és ganajtúrók az emberek között. Akkor vagyunk aranyásók, ha a másik emberben az arany, az értékes kincsek után kutatunk. A ganajtúró akkor jelentkezik bennünk, ha hajlamot érzünk magunkban, hogy másokban a negatívumokat lássuk és emlegessük, vagy ha gondolatainkban mások gyengeségeihez és hibáihoz csatlakozunk. Próbáljunk meg aranyásók lenni! Keressük meg házastársunkban a nekünk tetsző, számunkra fontos értékeket és hozzuk is tudomására!

Kis időt szakíthatunk egymás számára. Leülünk egymás mellé, és egyszerűen megmondjuk a társunknak, hogy milyen értéket találunk benne. Meg-

mondjuk egymásnak, hogy mi tetszik a másikban. Ezek lehetnek külső dolgok vagy belsők, melyek a jellemet alkotják. Lehetnek apróságok vagy nagy dolgok. Osszuk meg egymással ezeket a gondolatainkat!

Emlékezünk

Az emberi emlékezet csodálatos képesség. Tanulhatunk. Megtarthatjuk múltunk felismeréseit, újra és újra előhívhatjuk őket vagy emlékezetünkbe idézhetjük a múlt szép élményeit. Néha megünnepelhetjük őket. Így történik ez, ha a házassági évfordulónkat vagy egy gyermek születésnapját ünnepeľjük.

Emlékezünk azokra az élményekre, melyeket ketten éltünk át. Bizonyos életmód jön így létre, egy bizonyos életérzés alakul ki: gazdagok vagyunk.

Fontos egy kevés fegyelem. A ganajtúrót, aki a tragikus események után kutat, ki kell kapcsolni magunkban.

Összeülünk és időt szakítunk magunknak. Egyszerűen megnevezzük egyik-másik szép élményünket, melyeket együtt éltünk át. Elmeséljük egymásnak, hogyan éltük mi meg ezeket az élményeket. Újra megkóstoljuk akkori örömeinket.

És az Úr közel van

Isten sokféle módon szól hozzánk. Szól a Szentírásan keresztül. Szól az egyház által. Szívesen szól azonban jelek által is. Ahogy mi, emberek, értünk a jelekből, úgy ad nekünk Isten is jeleket. Az emberek által adott jeleket értelmünk fejt meg. Integető kéz, mint a köszöntés vagy köszönet jele; a csók, mint házastársunk szeretetének a jele; egy ajándék, mely összekapcsol minket egy másik emberrel, ezek mind jelek, amelyek eszünk által nyernek értelmet. Felismerésünknek azonban van más fényforrása is. Ez a hit. Hitünkben látjuk az Istent, aki életünk eseményein, történésein keresztül jeleket ad számunkra.

Társunk is jel számunkra, melyet Isten ad. Azt mondja az Úr: „Szeretlek Téged.” Azt is tudomásunkra adja ezáltal, hogy „szükségem van Rád. Szükségem van a kezeidre, a szívedre a másik ember számára.”

Eseményekben és élményekben is felfedezhetjük Istenünket, aki közel van hozzánk. A hit azt jelenti: felfedezem Istent életünk dolgai és eseményei mögött. Hitünknek ezt a módját hasznos gondviselő hitnek nevezzük. Az isteni gondviselés vezet minket, Istennek terve van életünkkel. Nem mindig értünk meg mindent, amit Isten mondani akar nekünk jelzései által. Ez emberi mivoltunkból adódik. Nem mindig értjük meg egymást, és sokszor nem azonnal. Ez önmagában nem baj, hisz van még időnk.

Természetesen az utolsó megvilágosodást azokkal a dolgokkal kapcsolatban, melyeket Isten közöl velünk, akkor nyerjük el, amikor Őt a mennyekben szentől szembe látjuk. De ez nem akadályozhat meg minket abban, hogy mindennap szemügyre vegyük: hol adott nekünk jelet az Úr?

Átgondoljuk magunkban: Isten közel van hozzám, velem van a társam által. Felfedezem őt életem szép élményeiben, hálát adok neki.

Társunkkal együtt gondolkozunk el rajta: Mit ajándékozott nekünk Isten eddigi életünkben, hol éreztette, hogy velünk van?

A Szűzanya nálunk lakik

A Schönstatti Családmozgalom nagy belső gazdagságot ismer. Ez abban áll, hogy a Szűzanya személyes kapcsolatban áll a családok házaival és ezeken a helyeken működik is. A házaspárnak, aki a Szűzanyát az otthonába fogadja, ettől kezdve az az érzése lehet, hogy rajtuk kívül lakik még valaki a házukban.

Ezt ismerhetjük az egyház életéből és történelméből. A Szűzanya szívesen köti működését bizonyos helyekhez. Ezeket a helyeket kegyhelyeknek vagy zarándokhelyeknek nevezzük. Ezeknek a helyeknek sajátos klímájuk van. Az isteni közel-

ség klímája, az emberek egymás iránti örömének légköre. Sokan fáradságos, hosszú útra indulnak, hogy egy ilyen helyen időzhessenek a Szűzanya közelében. A Schönstatti Családmozgalomban azt tapasztaltuk, hogy a Szűzanya a mi házukba szeretne jönni, hogy velünk lakhasson.

Teológiailag ez kevésbé problémás. Ha Krisztus, az Úr, a házasság szentségében életünk közép-pontjában van, akkor ez természetes dolog az édesanyjának is, aki az égben vele lakik, hogy fia közelében a mi házukban is vele legyen. A probléma inkább a gyakorlati életből adódik. A Schönstatti Istenanya személyében olyan asszonnyal találkozunk, akinek van egy nagy szenvedélye, és ennek a szenvedélynek a neve: nevelés.

A Szűzanya azt mondja nekünk: „Szeretnék hozzátok jönni, az otthonotokba, de ehhez nektek is hozzá kell járulnotok. Lenne előre egy kívánságom, kérésem hozzátok. Hozzatok áldozatokat rendszeresen. Gyűjtsetek kegyelmi tőkét.” Megkérdezhetjük tőle: „Milyen áldozati ajándékot adhatunk Neked?” Az Ő válasza: „Áldozatot, amelyet megkíván az egymás iránti szeretet.”

Mi is a tennivalónk? Gyűjtenünk kell együtt sok kegyelmi tőkét a Szűzanya számára. Sok áldozatot kell hoznunk, melynek alapvető kívánalma az egymás iránti szeretet. Eközben megteesszük a külső előkészületeket is. Szereznünk kell a Schönstatti Szűzanyáról egy képet, melynek jó helyet kell választanunk. Egy hely akkor jó, ha ott elidőzhetünk a Szűzanyánál.

Vannak házaspárok, akik a „szentélyüket” egy heverő fölé helyezik. Így leülhetnek egymás mellé az ágyra a szentélyhez, a Szűzanyához, hogy kipihenjék magukat, hogy elidőzhessenek a Szűzanya közelségét érezve. Vannak olyan házaspárok is, akik háziszentélyüknek a hálósobájukat választják. Azt a helyet, ahol a Szűzanya életük középpontjába kerül, ahol kettejük kapcsolata házasságukban a leggyengédebben, legintimebben jut kifejezésre. Megint mások a konyhát választják, mert ott találkozik a család az étkezések alkalmával stb. Keresünk tehát egy helyet és felkészülünk a kegyelmi tőkéhez való hozzájárulással a Szűzanya jövetelére.

Némely családok hosszasan és alaposan készülnek fel háziszentélyük felavatására, és erre az alkalomra egy saját imát írnak. Ebben az imában arra kérik a Szűzanyát, hogy találjon otthonra házukban, és elmondják neki, hogy sok adományt szeretnének neki ajándékozni: az egymás iránti, hűségesen teljesített munka adományát, az egymásért és egymással mondott ima adományát. Fontos, hogy egyszer elkezdjük, mint az a magyar család, aki egyszerűen elkezdte feláldozni mindennapi életét a Szűzanyának, különös igyekezettel, hogy egymásnak minél több szeretetet ajándékozzanak, hogy jól végezzék el napi teendőiket, hogy komolyan vegyék a napi imaéletüket. Kezdjük el egyszerűen! Égi édesanyánk biztosan velünk cselekszik.

A beszélgetés

A beszélgetésben egymásra találunk. Persze mondhatjuk, hisz mindig megbeszéljük egymással a hétköznapi élet összes lehetséges dolgát. Ez igaz. De talán emlékezünk rá: történt egy kis változás.

Együttléltünk első időszakában szívesen beszélgettünk sokat egymással. Érzéseinkről szóltunk. Arról beszéltünk, hogy mit fedeztünk föl a másikban. Éreztettük egymással, hogy értékesek vagyunk egymás számára. Megvolt az igényünk arra, hogy a másikkal közöljük, mi mozgatja meg szívünket. Amikor együtt voltunk, a szívünk effajta megnyílásaira még volt időnk. Ezeket a gondolatainkat, beszélgetéseinket mindig későbbre toljuk. A hétköznapi dolgok uralják életünket.

Sok házasságban a házastársak beszélgetése egymással, egymásról a házasságkötéssel befejeződik. Az emberek között különböző beszélgetési síkok és beszédmódok léteznek. A hétköznapi dolgokról folyó beszélgetés egy dolog. Az a beszélgetés, melyben társammal személyesen találkozom, egy másik dolog.

Hogyan tegyük ezt, ha egymással beszélgetünk? Időt szakítunk egymás számára. A gyakorlatban ez különböző. Egészen spontán is adódhat. Különösen a férfiak számára segítség lehet, ha mellesleg csinálhatunk is valamit (törölgetés, autóvezetés stb.).

Egy nő számára szebb, ha a beszélgetésre időt szakítunk. Ha más érdekekkel szembeállítjuk az er-

re szánt időt. Sok schönstatti családnak van egy bizonyos napja a héten, amikor esténként összeülnek, nem engedik, hogy megzavarják őket, egymás számára vannak jelen.

Ez az „egymásért”. Odafordulok a társamhoz. Most egészen hozzá tartozom, az övé vagyok, ő pedig az enyém. Egymáséi vagyunk. Azokra a dolgokra szegezzük figyelmünket, melyekben társunkat az elmúlt időszakban nagynak láttuk. Ezt megmondjuk neki. Átgondoljuk együtt, milyen jó dolgokat éltünk át. Felfedezzük Istent a hétköznapi élet eseményeiben. Ez azt jelenti, hogy visszatekinünk és megkérdezzük: mi volt szép az elmúlt héten?

Sok téma van, melyeken a beszélgetéseinkben elgondolkozhatunk. Az elején nem olyan egyszerű: egymás bocsánatát kérjük, vagy arra kérjük társunkat, segítsen nekünk ezt vagy azt a gyengeségünket leküzdeni. Beszéljünk egymással a következő vasárnapi miséről: melyek kéréseink, miért mondunk köszönetet.

Átgondoljuk, mit tehetünk a többi emberért, mit tehetünk gyermekeinkért, mit tehetünk, hogy szebb legyen családunk élete...

A beszélgetés — mitől is függ valójában

A beszélgetésnél a megértés a legfontosabb. Aki megérti a másikat, jó munkát végzett. Gyakran eluralkodik rajtunk saját akaratumk, saját mondanivalónk kerül előtérbe. Ez jogos, de a legfontosabb, hogy társunkban megerősítsük az érzést: megértettük őt. Sokszor kényszerítve érezzük magunkat, hogy megszólalhassunk, teli vagyunk mondanivalóval, és alig várjuk hogy partnerünk befejezze mondandóját. Aztán rajtunk a sor. Talán mondunk még szóhoz jutásunk elején egy rövid „igen, de...”-t. A valóságban nem valakivel beszélünk. Előfordulhat, hogy ily módon ketten elbeszélnek egymás mellett, és mindegyikük csak arra vár, hogy a másiktól kifogyjon a szusz, levegővételre kerüljön sor.

A mi feladatunk: a másiktban erősíteni az érzést, hogy megértettük őt. Ha azt érezzük, minket is megértettek, mondjuk meg társunknak. Hisz ez valami nagyot jelent. Ha a társunk is azt mondja: „úgy érzem, megértettél engem”, akkor icipicit büszkéek lehetünk. A gyakorlatban ez azt jelenti: ha valaki mond nekünk valamit, megkérdezzük: „jól értelek téged, te ezt így és így gondold?...” Gyakran csak a második vagy harmadik rákérdezésnél értjük meg, mit is gondol a másik ember. Ez azt jelenti, nem szabad rögtön válaszolnunk. A jó beszélgetéshez hosszabb időre van szüksége az embernek, míg megérti társát.

A beszélgetés, a hallgatás

Előfordulhat, hogy egy beszélgetés a csendben éri el tetőpontját. Persze nem zavarba ejtő hallgatásról van szó, sem pedig méregből, dühből eredő hallgatásról. Itt olyan hallgatásra gondolunk, amely átöleli, körülfonja társunkat. Egy-egy szó ilyenkor drágakő lehet. Elidőzünk egymásnál, kóstolgatjuk egységünket. Lehetséges, hogy nem értjük meg egymást, hogy végül a szigorú ésszerűség kerekedik felül, és mégis a másiknál találunk menedéket. Együtt tudunk hallgatni, szavak nélkül közölni, hogy elfogadjuk egymást. Az együvé tartozás vagy a gyengédség légköre tetőpontját jelentheti a beszélgetés művészetének.

Isten egymásnak szánt minket

Ha magunkat egészen odaajándékozunk egy embernek, akkor valami olyat teszünk, ami nem fordul elő túl gyakran: egész életünkről határozunk. Ha házastársként ajándékozunk magunkat egymásnak, még több történik: valami új jön létre. Egységünk két különálló emberből áll, akik szabadon adták oda magukat a másiknak, és így egyként

kezdhetik újra az életet. Ebből a kölcsönös odaajándékozásból érezhetjük Isten közelségét: olyasvalamit teszünk, amit csak Istenünknek teszünk: tökéletesen átadjuk magunkat. Azt mondjuk a másiknak: „Teljesen a tiéd vagyok és ez örök érvényű.”

Ilyen tökéletes odaadás azért lehetséges, mert a társunkat a Jóisten szánta nekünk. Az Úr maga állít oda minket a társunk elé és mondja: „Én egységnek gondoltalak benneteket. Azt szeretném, ha odaajándékoznátok magatokat egymásnak.” Házastársunk nem más, mint Isten hozzánk szóló nagy szava. Istenünk így szól hozzánk: „Téged az ő számára teremtettem.” Mindkettőnkhez így szól: „Egységnek teremtettem benneteket.” Egymásra nézünk, és a másikban egy levelet találunk, melyet Isten nekünk írt, egy szót, melyet hozzánk intéz. Ez a szó, melyet az Úr társunkon keresztül üzen, sokféle alakot ölthet. Lehet Istentől jövő gyengédség, de tartalmazhat felszólítást is, melyben elhagyjuk egoizmusunkat és önzetlenül odaajándékozunk magunkat a másiknak. Igen, házastársunk eszköz is lehet az Úr kezében, hogy Krisztus keresztje közelébe vezessen minket. Isten a mi Atyánk. Szeretettel tart minket egymás oldalán.

Nekünk, keresztényeknek, van még egy mélyebb egységünk is az Úrral. A keresztelés által egész bensőséges kapcsolatba kerültünk Urunkkal, Jézus Krisztussal. Szent Pál mondja: összenőttünk egységbe Krisztussal. Szeme előtt két fát ábrázoló kép lebeg, melyek oly szorosan összenőttek, hogy csak nehezen lehet megállapítani, valóban két fáról

vagy csak egyről van-e szó. Jézus Krisztus az Atyaisten egyszülött fia. Atyánk ránk néz mint megkereszteltekre, és felfedezi bennünk egyszülött fiát. Teljes atyai szeretetével a Szentlélekben hozzánk fordul és a bennünk lakozó Krisztushoz. Ha két megkeresztelt ember az életét összeköti a házasság szentségében, újra átélhetik égi édesapánkkal ezt a különös egymás felé fordulást. Azt mondhatjuk: „Te vagy az Atyánk, mi vagyunk a gyermekeid.”

Isten életünk középpontjában

A Jóisten a házasságunknak még többet ajándékozik. Szentséggé teszi, ami Krisztus különleges jelenlétét bizonyítja világunkban. Mit jelent az, hogy szentség? A szentség egy jel, amelyet az Úr választott, hogy az egyházban még közelebb kerülhessen hozzánk. Az összes szentség közül az Oltáriszentség emelkedik ki a legmagasabbra. Az Úr a kenyér és bor színében életünk középpontjába kerül. A kenyér és bor jelek: a kenyér táplálékul szolgál. A kenyér jelképe által azt üzeni az Úr: „Teljesen nektek ajándékozom magam. Azt szeretném ha magatokba fogadnátok. Egészen be akarlak tölteni benneteket.

A házasságban az Úr másik jelre talált. Két ember ajándékozta magát egymásnak, és azt mondják:

„Maradéktalanul, fenntartás nélkül, örökké a tiéd vagyok.” Ezt az egységet az Úr az egyházzal és az emberrel való kapcsolata jelének szánja. Azt mondja nekünk: „Maradéktalan fenntartás nélkül és végérvényesen az egyházé vagyok. Hasonlóvá válunk a megszentelt ostyához, az Úr jelenlétének jelképéhez.

Már mindannyian részt vettünk szentségimádáson, ahol az Úr kenyér színében jelen volt a szentségtartóban. Jó hatással van ránk, ha az Úrra emeljük tekintetünket, mert azt üzeni nekünk a kenyér alakjában: „Nektek szeretném magam ajándékozni.” Hasonlóképpen van jelen az emberek között a házasság szentségében is. Ebben az esetben a házaspár olyan mint egy élő ostya, akik által ezt mondja az Úr: „Ahogy ők ketten végérvényesen, maradéktalanul, fenntartás nélkül örökké egymásnak ajándékozták magukat, úgy ajándékozom én is magamat nektek.” Az Úr a házasság szentségében különösképpen életünk középpontjában van, általunk szeretne az egyháznak reményt, erőt és életet ajándékozni.

Az egyház sok vallásos formát alakított ki, melyek az Eucharishtiában jelen levő Úr tiszteletét szolgálják. A jövő egyháza sok vallásos formát fog kidolgozni, melyek a házasság szentségének középpontjában álló Úr körül forognak. Egyet már most megtehetünk: összeülünk házszentélyünkben, és emlékezünk arra, hogy az Úr életünk középpontja, és mennyei Atyánk szeretetteljesen néz ránk. Elidő-

zünk az Isten közelségében, aki ránk néz, és aki minket Krisztusban szeret.

Itt fényesség ragyog kétirányú kapcsolatunkra. Összeülhetünk egy időre csendben egymás mellé, imádkozhatunk az Urat társunk szívében. Vagy úgy állhatunk oda: Isten a harmadik a szövetségünkben, életünk középpontjában, s szeretetben tart meg minket egymás mellett. Amikor túlságosan elmélyülünk ezekben a gondolatokban, gyakran elveszítjük természetes örömünket egymásban. Létrejöhetnek olyan szituációk, amikor már nem értjük meg egymást, csak magában az Úrban találhatunk újra egymásra.

Teljesen odaajándékozunk magunkat egymásnak

A szeretet a gyengédségben jut kifejezésre. A gyengédség lelki összeköttetés kifejezője: a hangunkkal, a szemünkkel vagy akár egy gesztussal is kifejezhetjük gyengédségünket. Igazi értelemben vett gyengédségről azonban akkor beszélünk, ha megérintjük egymást. Ebben az értelemben a testi kifejezés lelki együvé tartozást fejez ki.

Itt arról van szó, hogy a másik ember tudomására hozzuk, hogy vágyakozunk utána, kívánjuk őt,

hogy ő nekünk drága és értékes. A gyengédségben mindkét dolog megmutatkozik, egy odafelé és egy visszafelé mutató vonal: alázat és vonzalom. Az alázat visszariaszt minket a nagyságtól, a gazdagságtól, mások szépségétől. Megpillantjuk a másik emberben a csodát, melyet Isten alkotott. Az odafelé mutató vonal arra szorít minket, hogy megérintsük a másikat, átöleljük, magunkhoz húzzuk, hogy magunkat tökéletesen egyesítsük vele.

A gyengédségen belüli alázat bizonyos elővigyázatot biztosít két ember kapcsolatában. Óvatosság, mely kölcsönös megbecsülést hoz a másik tudomására. Az odaadás azonban ledönti a falakat, amelyet az önzés építene köztünk. Teljes mértékben ajándékozzuk magunkat egymásnak.

A házasságban való egyesülésre mint tökéletes, kölcsönös odaajándékozásra és a másik elfogadására tekintünk. Ezáltal a házasságban való együvé válás annak a jelképe lesz, ami igazából a házasságon belül történik: tökéletesen egymásnak ajándékozzuk magunkat, fenntartás nélkül, örökké. Azzal a kívánsággal találkozunk, hogy egymást boldoggá tegyünk. Ez átszövi egész napunkat: odafigyelésünk, közös örömeink, egymás iránti törődésünk, gondoskodásunk, a másik figyelembe vétele, egy jó szó. Mindez megvalósul, boldoggá tesz, ha egyesülünk a házasságban, magunkat teljes mértékben a másinak ajándékozzuk.

Nem magunkat keressük — gyermekeinknek élünk

A házastársi odaadás tökéletes, kölcsönös egymásnak ajándékozás és elfogadás, ami nem a két ember egoizmusának emelkedett formája. Nemcsak azért vagyunk egymás mellett, hogy magunkat tegyük boldoggá, hanem azért vagyunk együtt, mert a Jóisten minket más emberek életének kiindulópontjává szeretne tenni. Jó gondolat, hogy Isten az emberi faj növekedését ahhoz a pillanathoz kötötte, amikor két ember tökéletesen egymásnak ajándékozta magát. Mi nemcsak magunkért vagyunk: a gyermekeinkért élünk. Az emberek szélesebb köréért, akiket kölcsönös szeretetünk hordoz, lelkesít.

Ezért mondunk szívünkéből igent a gyermekekre, akiket Isten nekünk ajándékoz, akiket az Úr hozzánk vezet, hogy családjukban megélhessék a tartást, az erőt, a szeretetet.

Hány gyermeket szeretnénk? Ez szívünk nagylelkűségének kérdése. Hány barátunk van? Mennyit teszünk másokért? Mennyi időt szentelünk mások számára? Ezt magunknak kell eldöntenünk. De ha az Úr nagyra teremtette szívünket, ha nem mondjuk ki gyorsan: „elég” — mint gyermekeink, mint barátaink számát tekintve —, megvan az okunk arra, hogy köszönetet mondjunk.

Az előző fejezetekben elmondottakból egy dolog válik világossá: házasságunk egymás iránti ön-

zetlen szeretetünkből fakad. Valóságos egyáltalán az itt leírt kép? Lehetséges ez egyáltalán? Ha abból indulunk ki, hogy az embernek mindig a helyeset kell tennie, hogy tökéletesnek kell lennie, akkor azt kell mondanunk: ez nem megy. Oly sokszor okoztunk csalódást egymásnak, oly sokszor sebeztük meg társunkat saját szívünk vágya ellenére. Ez nem kell, hogy zavarjon minket. Nem saját tökéletességünkből élünk, hanem az Úr irgalmából. Újra és újra Istenünkhöz fordulhatunk, ha vétkeztünk, és az Úr visszafogad minket. Egymás felé fordulunk, és megbocsátunk egymásnak.

Megbocsátunk egymásnak

Az ember vétkezik, hibákat követ el. Az emberek fájdalmat okoznak egymásnak. De nem a bűn az utolsó. A bűnöket meg tudjuk bocsátani egymásnak. A megbocsátás azt jelenti, hogy azt mondjuk társunknak: „minden rendben, nem vetek semmit a szemedre, nem haragszom rád.”

Az emberek hibákat követnek el. Az áteredő bűn elhomályosította lelki képességeinket. Így hibákat követünk el. Hibákat követünk el társas kapcsolatainkban és saját magunkhoz való viszonyulásunkban. Néha a hiba egyszórában csak buta-

ság, tulajdonképpen nem is bűn. Bizonyos körülmények között mégis megterheli kapcsolatunkat. Ezért kezeljük a hibát ugyanúgy, mint a bűnt. Azt mondjuk társunknak: „nem akarok veled haragot tartani”. Ez olykor nehezünkre esik. Akad néha hiba, jellemhiba, melyet nem lehet csak úgy elhárítani. Beszéljünk ezekről a dolgokról, és fogadjuk el újra egymást.

Az emberek fájdalmat okoznak egymásnak. Tökéletes harmónia csak a mennyben létezik. A megbántás még akkor is előfordulhat, ha társam jogos érdekeit szem előtt tartom. Fáradt vagyok, társamnak azonban az a kívánsága, hogy beszéljen velem. Nem vagyok abban a helyzetben — talán egy fárasztó munkanap után —, hogy bármit is felfogjak. Ha jogos érdekemet veszem figyelembe, hogy kipihenjem magam, fájdalmat okozok a másiknak.

Olykor megvan partnerünkben az igény, hogy részt vegyen azokban a dolgokban, melyek velünk történnek. Kíváncsi. Ez a kíváncsiság néha teher lehet. Ez önmagában éppenséggel jogos, de most, itt, ma fájdalmat okoz.

Nekünk, embereknek, az az irányvonalunk, hogy egyre jobban terjeszkedjünk. A Földet, amelyen tartózkodunk, uralmunk alá hajtani, emberi természetünk sajátossága. A terjeszkedési vágy sokszor mások kárára megy. A szociológusok személyek közötti hatalmi harcról beszélnek. Ha én terjeszkedni szeretnék társam rovására, fájdalmat okozok neki.

Ez a két fejezet — a hibákról és az egymásnak okozott fájdalmakról — nagy jelentőséggel bír. Gyakran kötjük össze automatikusan azt, ami a másik emberben zavar minket, a rossz szándékkal. Meg kell elégednünk azzal, ha a másik elmagyarázza nekünk, hogy nem a rossz szándék vezérelte tettet. De van igazi vétkek is. Vannak olyan tettek, melyek sérelmet okoznak, melyekért felelősséget kell vállalnunk. Hogyan bánjunk a „vétekkel”?

Időt szakítunk egymás számára. Megmondjuk a másoknak, sajnáljuk, ami történt, és társunk válaszol: „Újra rendben van minden”.

A bocsánatkérés és a megbocsátás Isten birodalmának alaptörvénye. Isten irgalmasságát a mi irgalmasságunktól teszi függővé: „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (Mt 6,12)

Nincs mindig szükség nagy, ünnepélyes bocsánatkérésre. Kis dolgokban egész egyszerűen azt mondhatjuk társunknak: sajnáljuk. (Úgy, ahogy két sportoló engesztelődik ki egymással a pályán, amikor kezet adnak egymásnak.)

Jó példát szolgáltat a Miatyánk a kis dolgokért való bocsánatkérésre. Ha este együtt imádkozzuk a Miatyánkot, egyszerűen szünetet tartunk a könyörgés után: „...bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Ebben a szünetben egész csendben kérjük a társunkat, hogy bocsásson meg nekünk. Vagy szavakkal is: „Megbocsátok neked, ha ma valami nem úgy tör-

tént, ahogy kellett volna.” Egy kis jel, gyengédség megpecsételheti a bűnbocsánatot.

Az elmélyülés útjai

Az elmondottak alapján megértjük, hogy házasságunk szép és nagy feladat. Olyan feladat, mely sok erőfeszítésbe kerül. Teljesen emberi, ha ezen a közös úton újra és újra elfáradunk. Ezért a Schönstatti Családmozgalom egy seregnyi olyan utat tud, melyeken a családok új erőhöz jutnak.

Itt vannak az *elmélyülés napjai*, a lelkiyakorlatos napok. A családok összejönnek. Magukkal hozzák gyermekeiket is. A gyermekek számára külön programot szerveznek. A családok megtapasztalják az előadások és a beszélgetések során, az együttes imádságok ideje alatt és a társasági életben közös céljaik, törekvéseik elmélyülését.

A *családiünnep*ek sok, egy vidéken élő vagy egy egyházmegyéhez tartozó családot egyesítenek közös ünnepségben. Itt nem az előadásokon van a hangsúly, hanem a beszélgetőcsoportokon, melyeket a szervező családok más családok számára hoznak létre. Természetesen van közös szentmise is és széles körben játszható játékok. A családok egyszerűen összejönnek és együtt ünnepelnek.

A családnapok. A Schönstatti Családmozgalom leggyümölcsözőbb rendezvényei a családnapok. A családok egy héten át együtt vannak, hogy továbbképezzék magukat. Egy átlagos napi program a következő:

Reggelinél találkoznak a családok, azután következik a szentmise. A prédikáció elsősorban a gyerekekhez szól. Utána következnek az előadások és referátumok. Ezzel zárul a délelőtt.

Az előadásokon olyan témákról esik szó, melyekről már e rövid írásunkban is szoltunk. Szó van például a következő dolgokról: Hogyan élhetünk jobban és boldogabban egymással? Hogyan neveljük gyermekeinket? A családi élet, az együttélés, a házastársi együttlét sokoldalú problémái is előkerülnek.

Ebéd után szabad a délután. Ez a szabadidő igen fontos, a szellemi munka után szükség van a kikapcsolódásra. A családok ezt az időt legtöbbször a természetben töltik. Az előadások alatt a gyerekeknek külön programot szerveznek. Gyermekvigyázók állnak készen, akik játszanak velük, hogy a családnapok számukra is maradandó élményt nyújtsanak. Néha a délután utolsó óráiban is rendelkezésre állnak a gyerekvigyázók. Ekkor van ideje a házaspároknak, hogy megbeszéljék a délelőtt halottakat. Este aztán van még egy közös beszélgetés. A családok együtt énekelnek, megvitatnak és megválaszolnak bizonyos kérdéseket.

A schönstatti családok általában évente egyszer részt vesznek családnapokon, már amennyire erre

lehetőségük van. Azt mutatja a tapasztalat, hogy a családnapok pihenés-értéke igen jelentős.

Családos kerekasztal beszélgetés. Három-hat család találkozik egyszer egy hónapban, hogy közösen beszélgessenek, kicseréljék gondolataikat és elmélyüljenek. A kerekasztal beszélgetésen nem az egyes emberek, hanem a házaspárok találkoznak egymással. Erre a beszélgetésre egymást váltva felkészülnek a házaspárok. A családi kerekasztal beszélgetésen csak a házaspárok vesznek részt. Két kerekasztal beszélgetés közti idő — egy hónap — azért ilyen hosszú, mert a tulajdonképpeni munkacsoport a Schönstatti Családmozgalomban maga a házaspár. A kerekasztal beszélgetés és a házastársak közti beszélgetés kiegészítik egymást. Évente egyszer ez a beszélgetés a családnapokban teljeseedik ki. Az év folyamán tartanak egyszer egy lelki napot vagy egy családi ünnep keretein belül mélyülhetnek el és erősödhetnek tovább a házastársak.

Példaképünk a Názáreti Szent Család

Urunk életének 30 évét családban töltötte. Sajnos nem sokat tudunk erről az időről. Az evangéliumok információtartalma erről a korszakról igen

kevés. A tény azonban fennáll. Jézus édesanyjával és Szent Józseffel kis közösséget alkotott. E közösséghez Isten nagyon közel állt. Jézus emberi létének alapvető megtapasztalása, hogy Isten jó atya. A Szent Család visszavonultan élt. Természetesen sok szeretet és öröm áradt belőle, de a legnagyobb dolog rejtve maradt: a mennyei Atya közelsége Fiához, Máriához, és Józsefhez.

Nem nehéz elképzelni, milyen jóságos volt Mária, József és Jézus kapcsolata. Az evangélium egyik részéből tükröződik a klasszikus nevelési konfliktus: a tizenkét éves Jézus saját útjait járja a templomban. A Szűzanya szavaiból halk szemrehányás vehető ki: „Gyermek, hogyan tehetted ezt velünk?” (Lk 2,48) Jézus válasza a Szent Család problémáira gyakran lehetett megoldás: Isten szent akarata áll az első helyen. Benne otthonra talált a Szent Család.

Házasságunk eszménye

Ha az Atya ránk gondol, nevünkön nevez minket. Ez mindannyiunkra érvényes: kettőnkre, gyermekeinkre, közösségeinkre. Isten a nevünkön szólít és azt mondja: „Neveden szólítottalak, te az enyém

vagy.” (Iz 43,1) Vagy: „Mielőtt megalkottalak volna anyád méhében, már kiválasztottalak.” (Jer 1,5)

Egyszeriek és megismételhetetlenek vagyunk. Csak egyszer léteünk, és kapcsolataink is egyszer jönnek létre. Ami kettőnk között van, csak egyszer fordul elő az egész világon. Érezhetjük ezt az egyszeriséget, melyet Isten nekünk adott. Érezhetjük ezt a valódiságot a velünk megtörtént és meg nem történt dolgokban: bizonyos dolgok értékesek, némelyek közömbösek számunkra.

A különböző embereknek különbözőek a céljaik életük folyamán. Az egyik megalégszik a gazdagsággal, a pénzzel és a hatalommal. A másik bölcsességre akar szert tenni. Egy harmadik tökéletes jellemre törekszik, egy következő nagy-nagy szeretetre. Ismét mások bensőséges kapcsolat után vágyakoznak az Atyával. Az emberek céljai egyszeriek. E célt eszménynek nevezzük.

Házaspárok is állíthatnak eszményt maguk elé. Az ideál kifejezi az értékek iránti fogékonyságunkat. Megmutatja, milyenek szeretnénk lenni mások számára és Isten számára.

Leülünk egymás mellé és elkezdünk álmodozni: milyenek szeretnénk lenni? Ha hagyjuk szívünk vágyait lassan felszínre törni, bizonyára megtaláljuk önmagunkat, főként ha a Szentlélek is végigkíséri szívünk dobbanásait. Hamar túljutunk az első felszínességeken és elkezdünk mélyebbre ásni: talán az lenne szép számunkra, ha a szeretet közössége lennénk; ha egymásnak biztonságot, védettséget tudnánk ajándékozni; ha gyermekeink számára meg

tudnánk teremteni a szeretet térségét. Ha együtt élhetnénk meg mindketten Isten szeretetét; ha érezhetnénk, hogy tényleg Ő a harmadik házasságunk szentségében: Az lenne a legnagyobb értékünk, ha „Krisztus szeretetének sugárzó középpontjává” válhatnánk, ha másoknak is erőt és tartást tudnánk adni.

Gyakran a Szentírás egy-egy képe segít a valódi házasságideál megtalálásához:

— a Názáreti Szent Család képe;

— a Tábor-hegy képe, ahol az apostolok érezhették Isten közelségét: jó itt lennünk, sátort akarunk építeni (vö.: Mt 17,4);

— a tengeri vihar képe: vannak olyan házaspárok, akiknél egy-egy vihar feloldódást jelent, és ennek ellenére boldogok, mert tudják: az Úr velünk van a csónakban (vö.: Mt 8,23-27);

— a kánai menyegző képe, ahol a Szűzanya apró dolgokkal törődik, mozgásba hozza Krisztus szeretetét és hatalmát (vö.: Jn 2,1-11);

— a Golgota képe, ahol a szenvedés szeretetté válik...

Talán egy film vagy egy regény egy-egy jelene, mely mindkettőnket megérint, melyben magunkra találunk. Vagy egy értékes fogalom mond sokat nekünk:

— a szeretet háza;

— az öröm háza;

— a szépség háza;

— az igazságosság és méltányosság háza;

— a szabadság és nagylelkűség háza;

— a harci bátorság és bizakodás, a győzelem háza.

Nem fontos, hogy előre örökérvényű házassági ideált találjunk. Fontos viszont, hogy felfedezzük azt a szót, melyben magunkra találunk, melyre újra és újra gondolunk, emlékezünk.

Szalézi Szent Ferenc azt mondta egy alkalommal: „Egy kanál mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel.” Az a házaspár, amelyik közös eszményképre talált, sok kölcsönös figyelemzetést és komoly vitát takarít meg, mert az eszmény, mint Istentől ajándékozott cél, örömmel tölti el őket, és mindig megmozgatja szívük nagylelkűségét.

Együtt élünk az egyházi évvel

Beengedjük az egyházi év légkörét családjunkba. Tudatosan ünnepeljük együtt gyermekeinkkel az egyházi év ünnepeit. Ezekre az időszakokra szeretnénk még utalásokat, javaslatokat tenni, továbbgondolni az eddigieket.

Adventben azt mondja nekünk az Úr: „Szeretnék hozzátok jönni.” Isten át szeretné magát adni az emberiségnek. Közel szeretne lenni hozzánk. Házasságunk „növekedhet”, „sokasodhat”. Amint az emberek megajándékozzák egymást figyelmességükkel, gyengédségükkel, türelemmel, jó szóval,

úgy tesz velünk Isten is. Ő a harmadik személy házasságunk szövetségében. Isten a mi Atyánk. Újra és újra odaajándékozta magát nekünk. Krisztus életünk középpontjában mindig újra megszületik.

Adventben a családok saját hagyományait ápolják. Gondoljunk az adventi koszorúra vagy a közösen készített adventi kalendáriumra. A karácsony előtti időszakot gyakran ünnep előtti zúrnavárnak, kavarodásnak tekintik. Ez a karácsonyi felfordulás gyönyörű dolog. Minden ember, aki az áruházakban és az üzletekben ajándékok után kutat, valami mással van elfoglalva mint saját magával. Azon gondolkodnak, mivel tudnának barátaiknak és rokonaiknak örömet szerezni. Családi körben mi is beszéljünk róla, hogyan alakítsuk, éljük meg az adventet!

A *karácsonyt* együtt ünnepeljük. Örülünk, hogy Krisztus, a mi Urunk, életünk középpontjába kerül. Ez az öröm az ajándékozás forrása. A karácsony megünneplésében az egész család részt vesz: az apa, az anya és a gyerekek. (Amennyire koruknál fogva ez lehetséges). Feldíszítjük a karácsonyfát. A jászolt körülfogva énekelünk és imádkozunk. Időt szakítunk egymás számára. Karácsonyi történeteket olvasunk, játszunk. (Ha már semmi nem jut eszünkbe, csak akkor nyúlunk a „konnektorból jövő” szórakozáshoz.)

A *nagybőjt* a bűnbánat ideje. Annak az időszaka, hogy megszabadítsuk magunkat beteges egoizmusunktól, hogy az emberek örömforrásaivá válhassunk. Adjunk egymásnak ötleteket, hogy mi

legyen a böjti áldozat. A böjtöt felhasználhatjuk közös családi imádságra is a háziszentélyünkben.

A húsvét a győzelem ünnepe. Halál, szenvedés, betegség és minden, ami nyomaszt minket, legyőzött Jézus Krisztusban. Húsvétkor arra emlékezünk, hogyan lettünk úrrá családjainkban a halálon, mit álltunk ki győzedelmesen együtt Urunkkal. Krisztus feltámadt, a mi szívünket is öröm tölti el.

Május a Szűzanya hónapja. Otthonunkban májusi oltárunk körül gyűlünk össze. Feldíszítjük a Szűzanya képét. Áldozati ajándékkal viszonzzuk a Szűzanyának a tőle kapott kegyelmi tótkét.

Pünkösd: a Szentlélek leszáll az apostolokra. A gyenge embereket Isten szavának bátor hirdetőivé teszi. A pünkösd azt jelenti: Isten elküldi nekünk Lelkét, hogy jobban szerethessünk, megértsünk másokat, és jobban megértsük magunkat környezetünkkel. De családjainknak sugárzó apostoli erőt is adományoz, hogy embereket gyűjthessünk magunk köré, akikre — evangéliumi értelemben — hatással lehetünk.

Úrnapján arra emlékezünk, hogy újra és újra befogadhatjuk az Urat, aki betölti szívünket. Ha kettesben veszünk részt a szentmisén, Krisztusban újra mélyen egyesülünk. Úrnapján együtt letérde-lünk a tabernákulum elé és arra gondolunk, hogy mi házaspárként élő szentségtartók, tabernákulumok vagyunk.

Megünnepeljük az ünnepelni valót

Minden alkalmat kihasználunk, hogy ünnepelhessünk. Megünnepeljük a gyerekek ünnepeit, a különleges eseményeket munkahelyünkön vagy az iskolában. Az ünnepelt áll érdeklődésünk középpontjában. Az ünnepelt a nap sztárja.

Nem mindig van erőnk, hogy mindenkihez mindig ugyanazzal az érdeklődéssel, figyelemmel forduljunk. Az egyes ember ünnepei ilyen alkalmak lehetnek.

Együtt imádkozzuk a napi imákat

Nagyon magától értetődően cseng ez a cím, de mégsem az. Soknak is tűnik, ha egy fiatal házaspár minden este együtt elimádkozza a Miatyánkot, és utána az Üdvözlégy Máriával a Szűzanyához is fordul.

Szép, ha együtt kezdjük a napot az Úrral. Engedjük, hogy útmutatást adjanak imáinkhoz a boltokban kapható jó imakönyvek. Ne feledkezzünk meg az asztali imákról étkezések előtt és után, melyekkel köszönetet mondunk a betevő falatért.

Az esti hálaadás

Sok schönstatti család összeül esténként, hogy újra átgondolja a napot. Ekkor mindannyian egyszerű szavakkal megköszönik mindazt, ami jó volt aznap, amiben örömeiket lelték. Jó eszköze az esti hálaadás pozitív gondolkodásunk fejlesztésének.

Összegyűlünk a háziszentélyünknel vagy a kereszt alatt, és egyszerűen azt mondjuk: „Köszönet jó Urunk ezért meg ezért...” Kis litániát is mondhatunk, s minden hálaadás után közösen ismételjük: „köszönjük neked, Istenünk”. Sok családnál a hálaadás és a könnyörgés összekeveredik. Ha elnémul a hála hangja, sok családnál közös Miatyánk következik a megbocsátás szünetével.

Még egy pillantás háziszentélyünkre

Az eddig elmondottak kétféle reakciót válthatnak ki belőlünk. Az egyik a vágyakozás: igen, szép lenne, ha mi is örömtelivé és boldoggá tudnánk tenni családi életünket. A másik reakció a kétkedés: mindez nem idealizált egy kissé? Lehet így élni? Megoldható egy házaspár számára, hogy rendszeresen együtt legyenek és beszélgessenek egy-

mással? Meg lehet-e bocsátani egymásnak? A válasz igen egyszerű: igen, mindez lehetséges. Ezt bizonyítja a több ezer schönstatti család a földön. De a titkot még nem neveztük meg. Schönstatt titka a Szűzanyával való szövetség. Odaajándékozunk magunkat neki, ő pedig magát ajándékozza nekünk a háziszentélyünkben. Elsősorban a Szűzanya, a nagy nevelő nő teszi megvalósíthatóvá mindazt, amiről e kis könyvben szót ejtettünk. Köszönet a Schönstatti Családmozgalomért. Köszönet erejéért és életéért. Ezért is fordítjuk hálával telt tekintetünket a Szűzanyára.

A Szűzanya életének értelme a Krisztus iránti szeretet volt. Ő Szeplőtelen, Immaculata, ami azt jelenti: bűn nélkül fogant. Egész lényét az Úrra irányította. Soha semmi nem fordíthatta el őt Krisztustól. „Tiszta edény” volt. Az Angyali Üdvözlésben is láthatjuk, hogyan ajándékozta oda magát Istenünknek. Most megdicsőülten élhet Krisztus mellett a mennyekben.

A Szűzanya a család dolgaiban, az emberi szeretettel kapcsolatban gazdag tapasztalattal rendelkezik. Belekóstolt sok szenvedésbe, és olyan utat talált, amelyen az élet sebei szeretetté válnak. Ezért jelenti a Szűzanyával való szeretetszövetség bizakodásunk alapját. A nagy Isten korunk családjában új utat tud mutatni.

